

La Raquel viu en una casa al costat del mar. Quan obre la finestra de la seva habitació, allò que veu és la superfície de l'aigua, que s'estén fins a unir-se amb el cel en la línia de l'horitzó. Els dies bons el mar està tranquil, però a l'hivern les onades s'estavellen amb fúria contra el mur del moll i esclaten com coets de bromera blanca.

El mar és per a la Raquel l'espai dels seus jocs, els dies llargs de l'estiu, quan s'està amb els amics a la platja de les Barques; o els més foscos de l'hivern, quan, ben aïllats, recorren l'arenal buscant els objectes estranys que porten les ones o exploren les roques on s'amaguen els caragols de mar més bells.

El mar també és el lloc on son pare surt a pescar cada nit, en un pesquer que es diu *Bonavista*, que al matí torna carregat amb caixes plenes de peixos platejats. La Raquel somia d'embarcar-se en un navili quan sigui gran, i viatjar a països on la gent parla idiomes estranys i hi ha arbres i fruites que no ha vist mai.

